

Xavier Solanas

Em quedo amb la Torre Roja i el jardí vora l'església com a plaça d'aquesta vila que va ser plaça medieval.

Sant Pere de Vilamajor: sota l'aura medieval

Si hi ha un oble medieval per excel·lència en aquesta comarca és Sant Pere de Vilamajor (...) i així ho llueixen i jo, ho gaudeixo.

MARINA MARTORI

Poques coses fan tan bonic en un poble com una festa medieval. Fixeu-vos sinó en la contínua proliferació d'aquestes celebracions en tot el mapa català. Tots els pobles, molt o poc, conserven alguna cosa medieval i això ja és prou "excusa" per dir: aquí una festa amb banderes, quatre parades d'artesans i una mica de música i a atraure visitants. No vull que sembli que frivolitza la festa ni em ric de les fires medievals a tort i a dret (que m'agraden molt), però sí que vull remarcar que no tots els pobles són tan pobles medievals i que no tots es van inventar això de la fira damunt la història.

Si hi ha un poble medieval per excel·lència en aquesta nostra comarca és Sant Pere de Vilamajor (no conec la història de tots els pobles i potser m'equivoco, però haureu de reconèixer el mèrit del poble en explicar la seva història i convertir-la en festa) i així ho llueixen i jo, ho gaudeixo. Una història que parla de la importància del municipi durant els segles XII, XIII i XIV i de com la vila emmurallada se l'anomenava "La força". Una història que encara ara es pot veure, imponent i roja, entre la molta nova urbanització que ha patit i pateix encara Sant Pere de Vilamajor. I és que el poble és privilegiat per l'indret i els aires i els paisatges, i això, a tots ens agrada. Tant que de segona residència en segona residència,

el poble ha anat canviant de fesomia i ara, és molt diferent de fa 15 anys.

La gent de Sant Pere estima Sant Pere. Pregunteu a qualsevol que hi visqui. Sant Pere es fa estimar. Malgrat no està massa ben comunicat (de fet és un cul de sac) i està creixent de manera una mica desordenada, Sant Pere és un poble bonic, tranquil, agradable, saludable, verd, ric, amable. Un bon poble.

Passegeu-hi una tarda qualsevol, si pot ser, a primera hora que el sol encara escalfa. Passegeu prop de l'església, entre els arbres del petit jardí, passegeu enmig les escultures de ferro, deixeu-vos seduir per la Torre Roja (és imponent i preciosa), meravellau-vos de la seva estructura quadrada i ferma. Aquesta torre va ser la torre mestra del castell de Vilamagore i va sobreviure al terrible terratrèmol de 1448 que va derruir tot el poble i les viles veïnes, i ara, és el noble campanar de l'església de Sant Pere.

Aquest poble petit té un dels termes més grans de la comarca. Abraça un territori (la majoria) de muntanya que inclou part del meu (nostre) estimat Montseny. No fa gaire, a finals d'estiu, vaig assistir a un aplec que feien els habitants de per aquí, a tocar de l'esglesia de Santa Susanna i vaig comprovar que, camins ja n'hi ha que s'enfilen cap al Montseny, però no son massa transitables i que aquest Sant Pere és un dels pobles més muntanyosos de la comarca, malgrat les urbanitzacions de ca-

... el que m'agrada de Sant Pere és que al passejar-hi, s'hi respira l'alegria de l'entorn privilegiat, la calma del lloc, del peu del Montseny, la bonica lluita per conservar allò que ens ha regalat la història

tàleg, els pixapins afincats aquí i el canvi lògic de la vila, de l'agricultura i la ramaderia, cap a la construcció i els serveis.

No hi he vingut massa sovint a St. Pere, tot i que hi he vingut. Gaudeixo amb la més gran festa medieval de la comarca, a principis d'estiu, quan expliquen el perquè de tot plegat en aquesta vila medieval i el català que s'hi parla és aquell català i tot el poble participa de la història del poble. Hi he vingut de tant en tant a passejar, sobretot per aquest trosset de sota la Torre Roja que tant m'agrada i de tant en tant també a algun casament (que aquí a prop hi ha un restaurant que agrada molt als meus coneguts que es casen). Però el que m'agrada de Sant Pere no és la festa, ni la torre, ni els casaments, el que m'agrada de Sant Pere és que al passejar-hi, s'hi respira l'alegria de l'entorn privilegiat, la calma del lloc, al peu del Montseny, la bonica lluita per conservar allò que ens ha regalat la història, la llum tranquil·la del poble que en algun minut, per alguna raó, s'ha aturat en el temps.

Sant Pere treballa per modernitzar-se alhora que treballa per mantenir la història, i aquesta és una lluita que demana dedicació. Treballa per créixer, però des del respecte i treballa perquè ningú oblidí el que va ser. I aquest tipus de feina, de dedicació i de treball, a mi m'agrada. Mostra d'aquest treball constant és la magnífica pàgina web, la idea de la implicació ciutadana, el magnífic i actiu Centre Cívic el Pi Novell i també la preservació i cura del patrimoni, de "la força" que es respira aquí a Sant Pere de Vilamajor. Passejo de la mà del meu fill, que ja fa passetes ell solet i que s'entrebanca sovint i una parella d'àvies la mar de salades, m'aturen i li diuen coses mentre jo noto renéixer a dins aquesta sensació de passat que sento a determinats llocs de la nostra comarca, quan les pedres sembla que et parlin i t'expliquin tot el que ha passat.

I amb permís del Sant Pere de Vilamajor modern i actiu, em quedo, sense ni tan sols intentar evitar-ho amb la Torre Roja i el jardí vora l'església com a plaça d'aquesta vila que va ser plaça medieval.